

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 266/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. P., P., zastúpeného advokátom JUDr. S. I., P., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 185/2009, rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 13. júla 2004 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 10/03 a rozsudkom Okresného súdu Prešove z 9. októbra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 84/00 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. P. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2010 doručená sťažnosť Ing. J. P. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 30. novembra 2009 v konaní vedenom

pod sp. zn. 3 Cdo 185/2009, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 13. júla 2004 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 10/03 a rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) z 9. októbra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 84/00.

Sťažovateľ svojím podaním z 11. mája 2010 jednak dopĺňa svoju sťažnosť a jednak podáva návrh na pripustenie rozšírenia sťažnosti z 1. februára 2010, doplnenú 3. februára 2010 a vedenú pred ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 149/2010, pretože „... v konaniach - od r. 2000, ako pred prvostupňovým súdom, tak pred druhostupňovým, ale najmä pred dovolacím súdom (uznesenie č. 3 Cdo 184/2009), bolo porušené, okrem predtým uvádzaných právnych predpisov, tiež závažným spôsobom, súdmi, aj jeho právo na súdnu ochranu, špecifikované v Ústave SR čl. 46 odsek 1, a týmto postupom súdov na troch inštančných stupňoch, vznikli prietahy konania, ktoré ale nespočívali v nečinnosti týchto súdov, ale v ich nesprávnych právnych záveroch, ktoré odporovali niektorým nespochybniteľným skutkovým zisteniam, v dôsledku čoho súdy nesprávne a nespravodlivo rozhodli v neprospech žalobcu a tým došlo k finančnému poškodeniu žalobcu (sťažovateľa), súdmi.“.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 18. apríla 2000 podal návrh na začatie konania, ktorého predmetom bolo vrátenie zálohy 2 000 000 Sk s príslušenstvom poskytnutej na základe zmluvy o budúcej zmluve uzavretej 6. decembra 1999 medzi sťažovateľom a jeho manželkou ako budúcim kupcom a odporcom ako budúcim predávajúcim. Konanie bolo vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 7 C 84/2000.

Okresný súd rozsudkom z 9. októbra 2002 v právnej veci vedenej pod sp. zn. 7 C 84/2000 (vrátenie zálohy) žalobný návrh sťažovateľa a jeho manželky zamietol.

Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 10/03 z 13. júla 2004 potvrdil rozsudok okresného súdu (sp. zn. 7 C 84/2000) ako vecne správny. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 16. augusta 2004.

Podľa názoru sťažovateľa: „... v čase od podanie prvej žaloby o vrátenie zálohy 2.000.000,- Sk dňa 18. 4. 2000 konanie č. 7 C 84/2000, do dnešného dňa, nebolo o nespochybniteľnom nároku žalobcu právoplatne rozhodnuté, konaním Okresného súdu a Krajského súdu v Prešove vznikli prietahy, ktoré zakladajú nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tieto prietahy nie sú však obvyklého charakteru, spočívajúce prevažne v nečinnosti súdu, ale práve tento prípad je odlišný od iných v tom, že sudy síce konali, ale nesprávnymi rozhodnutiami vo veci spôsobovali napádanie prvostupňových rozhodnutí odvolaním a dovolaním, hoci, pri bezchybnom, objektívnom vyhodnotení všetkých dôkazov v konaní prvostupňovom č. 7 C 84/2000 ale aj v odvolacom (žaloba zamietnutá rozsudok potvrdený Krajským súdom v odvolacom konaní č. 3 Co 10/03), by už v r. 2004 došlo k uzavretiu tohto právneho prípadu, čo sa nestalo. Citovaný rozsudok č. 7 C 84/2000 v spojení s odvolacím rozsudkom č. 3 Co 10/03 nadobudol právoplatnosť 16.8.2004. Nenapadáme tu znenie § 159 ods. 3 OSP (prekážka právoplatne rozhodnutej veci - res iudicate), tento stav nepochybne, v konám č. 7 C 84/2000 právoplatnosťou rozhodnutia nastal, nežiadame o tejto veci konať znova. Poukazujeme tu ale na prepojenosť, viazanosť a podmienenosť ktoré nastali v týchto konania, medzi tými istými účastníkmi a tieto väzby spôsobili prietahy konaní a finančné poškodenie žalobcu, nakoľko stále bol uplatňovaný ten istý peňažný nárok žalobcu a zníženie pôvodnej sumy o 300.000 Sk bolo vykonané už iba z opatrnosti (bola v podstate odrátaná zmluvná pokuta, ktorá je ale otázna). Všetky ďalej uvádzané konania nemožno posudzovať oddelene, ale, podľa nášho názoru, je potrebné ich vyhodnotiť ako jedno, pokračujúce konanie, o tom istom nároku žalobcu, ktoré bolo vyhodnotením súdu prvého a druhého stupňa rozdelené na samostatné konania...“

Sťažovateľ napokon navrhol, aby ústavný súd vydal po meritórnom prerokovaní sťažnosti tento nález:

„Krajský súd v Prešove ako odvolací súd Rozsudkom č. 3 Co 10/03 zo dňa 13. júla 2004, právoplatný 16. 8. 2004, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov č. 7 C 84/00 zo dňa 9. 10. 2002 ako súdu prvostupňového, porušil základné právo Ing. J. P. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušil Ústavu SR čl. 46 ods. 1 právo na súdnu ochranu.

*Zrušuje Rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 3 Co 10/03 zo dňa 13. júla 2004.
Zrušuje Rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 7 C 84/00 zo dňa 9. 10. 2002.“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažovateľ sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2010 rozšíril dôvody svojej sťažnosti z 1. februára 2010 týkajúce sa namietaného porušenia základných práv postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd v čase doručenia sťažnosti sťažovateľa (11. mája 2010) už rozhodol (7. apríla 2010) o sťažnosti z 1. februára 2010 uznesením č. k. III. ÚS 149/2010-21 zo 7. apríla 2010, ktorým odmietol sťažnosť namietajúcu porušenie základného práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 185/2009 z 30. novembra 2009. To znamená, že sťažnosť sťažovateľa je v časti, ktorou rozšíril svoju pôvodnú sťažnosť z 1. februára 2010 (doručenú ústavnému súdu 2. februára 2010), podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde neprípustná a ústavný súd ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ rozšíril pôvodnú sťažnosť z 1. februára 2010 aj návrhom na zrušenie rozsudku okresného súdu z 9. októbra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 84/00 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 13. júla 2004 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 10/03. Uvedené rozsudky, ako aj sám sťažovateľ uvádza, nadobudli právoplatnosť 16. augusta 2004.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva, t. j. v danom prípade od 16. augusta 2004. Predmetná sťažnosť bola podaná až 11. mája 2010, teda dávno po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom. Táto skutočnosť zakladá oneskorenosť sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2010